

Sud pojašnjava pojam „minimalnih plaća“ upućenih radnika

Direktiva o upućivanju radnika¹ propisuje da su u području minimalnih plaća uvjeti zaposlenja zajamčeni upućenim radnicima određeni propisima države članice domaćina i/ili, u sektoru građevinarstva, kolektivnim ugovorima koji su proglašeni univerzalno primjenjivima u državi članici domaćinu.

Finski zakon koji se odnosi na upućivanje radnika propisuje da je minimalna plaća naknada koja je određena na temelju kolektivnog ugovora opće primjene.

Poljsko društvo Elektrobudowa Spółka Akcyjna („ESA“) u Poljskoj je primjenom poljskog prava sklopilo ugovore o radu sa 186 radnika koji su upućeni u finsku podružnicu tog društva kako bi obavili radove elektrifikacije na gradilištu nuklearne elektrane Olkiluoto u općini Eurajoki u Finskoj.

Tvrdeći da im ESA nije odobrila minimalnu naknadu koju im duguje na temelju finških kolektivnih ugovora sklopljenih u sektoru elektrifikacije i sektoru tehničkih instalacija građevina, predmetni radnici svoja su potraživanja pojedinačno ustupili Sähköalojen ammattiliitto (finski sindikat u sektoru električne energije), kako bi on osigurao njihovu naplatu.

Sähköalojen ammattiliitto pred Satakunnan käräjäoikeusom (prvostupanjski sud u Satakunti) tvrdi da navedeni kolektivni ugovori predviđaju izračun minimalne naknade radnicima koji se temelji na kriterijima koji su za radnike povoljniji od onih koje primjenjuje ESA. Ti kriteriji posebice se odnose na način kako razvrstati radnike po platnim razredima, odrediti naknadu (po satu ili učinku) ili odobriti radnicima naknade za godišnji odmor, dnevnice, naknade za prijevoz kao i naknade za stanovanje. ESA osobito ističe da Sähköalojen ammattiliitto nema aktivnu procesnu legitimaciju za postupanje u ime upućenih radnika, s obrazloženjem da poljsko pravo zabranjuje ustup tražbina koje proizlaze iz radnog odnosa.

Satakunnan käräjäoikeus pita Sud protivi li se pravo na djelotvornu sudsku zaštitu zajamčeno Poveljom o temeljnim pravima propisima države članice prema kojima je zabranjen ustup potraživanja iz radnih odnosa, a koji mogu predstavljati zapreku da sindikat podnese tužbu pred sudom države članice domaćina kako bi u korist upućenih radnika osigurao naplatu koju su mu oni ustupili. Satakunnan käräjäoikeus također pita treba li Direktivu o upućivanju radnika tumačiti na način da pojam minimalne plaće obuhvaća dijelove naknade iz glavnog predmeta koji su definirani u kolektivnom ugovoru opće primjene.

U svojoj današnjoj presudi Sud utvrđuje da je aktivna procesna legitimacija Sähköalojen ammattiliitta za postupanje pred sudom koji je uputio zahtjev uređena finskim postupovnim pravom i da je prema Direktivi o upućivanju radnika nesporno da su pitanja koja se odnose na minimalnu plaću, neovisno o pravu koje se primjenjuje na radni odnos, uređena propisima države članice domaćina, odnosno u ovom slučaju Finske. U ovom predmetu Sud je naveo da ne postoji nikakav

¹ Direktiva 96/71/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 1996. o upućivanju radnika u okviru pružanja usluga (SL 1997, L 18, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 5., str. 127. i ispravci SL 2007, L 301, str. 28. i L 310, str. 22.)

razlog koji bi mogao dovesti u pitanje sudski postupak koji je Sähköalojen ammatiliitto pokrenuo pred Satakunnan käräjäoikeusom i stoga pravo na djelotvoran pravni lijek koji jamči Povelja.

Sud zatim podsjeća da Direktiva ima dvostruki cilj: s jedne strane, ona nastoji osigurati pošteno tržišno natjecanje između nacionalnih poduzeća i onih koja pružaju transnacionalne usluge te se, s druge strane njome upućenim radnicima nastoji osigurati primjena jezgre prisilnih pravila minimalne zaštite države članice domaćina. Međutim, Sud ističe da navedena direktiva nije uskladila materijalni sadržaj tih pravila, iako pruža određene podatke u vezi s tim.

Stoga Sud ističe da za određivanje minimalne plaće Direktiva izričito upućuje na nacionalno zakonodavstvo ili praksu države članice domaćina, pod uvjetom da učinak te definicije nije sprečavati slobodu pružanja usluga između država članica. Sud iz toga zaključuje da su način izračuna navedene minimalne plaće i kriteriji u vezi s njime također u nadležnosti države članice domaćina.

Uzimajući u obzir prethodna razmatranja, Sud zaključuje da Direktivi nije protivan izračun minimalne plaće po satu i/ili učinku zasnovan na razvrstavanju radnika u platne razrede, pod uvjetom da su taj izračun i to razvrstavanje provedeni u skladu s obvezujućim i transparentnim pravilima, što je nacionalni sud dužan provjeriti.

Sud zatim ističe da se dnevnicu, namijenjena tomu da osigura socijalnu zaštitu predmetnih radnika, nadoknađujući neugodnosti nastale upućivanjem, radnicima ne isplaćuje kao nadoknada za stvarno nastale troškove zbog upućivanja. Iz toga slijedi da je treba smatrati doplatkom karakterističnim za upućivanje i da je, sukladno Direktivi, dio minimalne plaće, pod uvjetima koji su jednaki onima u kojima je ona uključena u minimalnu plaću isplaćenu lokalnim radnicima prilikom njihova upućivanja u odnosnu državu članicu.

Sud, nadalje, primjećuje da, kada se naknada za prijevoz ne isplaćuje kao nadoknada za troškove koji su radniku stvarno nastali zbog upućivanja, sukladno Direktivi, treba je smatrati doplatkom karakterističnim za upućivanje te stoga dijelom minimalne plaće.

Nadalje, Sud ističe da se ESA-ina naknada troškova smještaja predmetnih radnika kao i dodjela bonova za hranu na ime naknade troškova života koji su stvarno nastali radnicima zbog njihova upućivanja ne mogu smatrati dijelom minimalne plaće.

Kada je riječ o dodjeljivanju naknade za godišnji odmor, Sud podsjeća da svaki radnik ima pravo na plaćeni godišnji odmor. Iz toga slijedi da Direktivu treba tumačiti na način da minimalna naknada za godišnji odmor koja radniku mora biti odobrena za minimalno trajanje plaćenog godišnjeg odmora odgovara minimalnoj plaći na koju taj radnik ima pravo tijekom odnosnog razdoblja.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da, u okviru postupka koji se pred njima vodi, upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Snimke objave presude nalaze se na "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106